

Lone Dybkjær (RV):

Det radikale venstre synes også, det er godt, at denne debat er kommet. Det er klart, at det, at man kigger på ungdomsarbejdsløsheden, naturligvis ikke skal betyde, at man ikke også har blik for, at der er andre ledige i samfundet, der har det dårligt. Derfor ser vi frem til, at vi får en diskussion om den langsigtede arbejdsmarkedspolitik, sådan som det er blevet bebudet af regeringen. Her skal jeg altså koncentrere mig om dagens emne: ungdomsarbejdsløsheden.

Det radikale venstre sagde både før og under og efter valgkampen, at det var nødvendigt med en koordineret indsats for at løse ungdomsarbejdsløshedsproblemet. Derfor hilser vi det velkommen, at der nu er etableret et særligt udvalg i folketinget. Vi finder, at det er et forsøg på at imødekomme i hvert fald nogle af vore synspunkter. Vi mener også, at regeringen og socialdemokratiet hermed har erkendt, at der er behov for en særlig indsats, for koordinering og tværgående arbejde. Nu starter vi altså i folketinget, og så kan vi jo håbe på, at både koordineringen og kraften føres op til regeringen. Det er klart nok, at et udvalg ikke i sig selv skaber arbejde andre steder end i folketinget og i administrationen, men det kan måske skabe det gennembrud, der skal til, og som er nødvendigt, hvis vi skal ungdomsarbejdsløsheden til livs.

Det er et utraditionelt udvalg, og vi mener derfor også, at det må anvende en utraditionel arbejdsform. Vi skal derfor foreslå, at arbejdet resulterer i en handlingsplan, altså et forslag til folketingsbeslutning, som naturligvis også indeholder en tidsplan; det har vist sig nødvendigt, også når vi kigger på andre forslag til folketingsbeslutning, der er blevet vedtaget. Vi mener, at det er nødvendigt at etablere en sådan handlingsplan. Vi må væk fra de udtryk, man bruger i regeringen, bl.a. at man nu vil »fremskynde overvejelserne«; det er faktisk konkret handling, der skal til.

Vi mener også, at man i selve arbejdsformen må være mere utraditionel, og vi vil derfor mene, at man må anvende høringer, indkalde personer, der har erfaringer både inden for den kommunale og den private regie, som har arbejdet med disse spørgsmål, sådan at vi kan få samlet de initiativer og

nye ideer, der er dukket op. Med andre ord: der skal ske noget. Det er et langt og sejt arbejde, der skal til, koblet med nedbrydning af administrative, faglige og andre barrierer og opfangning af nye ideer og initiativer. Vi må feje for vores egen dør, helst først, men i hvert fald senest samtidig med, at vi pålægger andre noget, hvad enten det er det ene eller det andet. Vi må også rydde op i vor egen administrative praksis.

Det radikale venstre er enig i hovedsigtet i redegørelsen, nemlig at man skal omdanne passive arbejdsløshedsdagpenge til aktivt arbejde, og vi er også enige i, at det haster.

Vi kunne godt have ønsket os lidt flere ord om nogle områder, og dem skal jeg så prøve at komme med her.

Det første, som godt nok er nævnt, men kun i en enkelt sætning, er nødvendigheden af konkurrenceforbedring. Det er helt afgørende, at den fastholdes. Hermed kommer jeg over til det ansvar, som egentlig ikke er så udtalt i regeringens redegørelse, nemlig det ansvar, der påhviler interesseorganisationerne, og det er naturligvis på begge sider af bordet. I øjeblikket må vi erkende, at udgifterne til arbejdsløsheden, dagpengene, blot bliver lagt på samfundets bord, det vil sige på os alle sammen. Vi mener, det er nødvendigt med en større solidaritet og forståelse fra interesseorganisationernes side.

Et af de steder, man kunne begynde, er, som også andre ordførere har været inde på det, i spørgsmålet om løn til de unge. Vi har tidligere sagt, at det var nødvendigt med en erfaringsløn eller introduktionsløn. Den 18 års grænse, der er i dag, er skabt i en tid under andre forudsætninger. Det var dengang, de unge gik ud som 14-årige og havde en hel del års erfaring, når de nåede de 18 år. I øvrigt kan vi ikke forstå, at der er en sådan modstand, også fra regeringens side, mod det her, når man dog har det i en række andre systemer. Ikke alle anciennitetssystemer er lige lykkelige. Deres udstrækning er måske også for voldsom nogle steder, men deres princip er ikke nødvendigvis dårligt. Derfor mener vi, at man bør opfordre organisationerne til at tage dette spørgsmål op, og at regeringen bør medvirke til det. Vi mener også, at organisationerne er nødt til at være mere solidariske i spørgsmålet om at nedbryde faggrænserne. Vi klarer ikke disse spørgsmål, hvis vi ikke får faggrænserne nedbrudt.